

Poslední čas mnohá práce na své ceně strádá, tak na příklad lupičství se dnes už nevypírá.

Kdo má prachy, ten se s nimi v kapsce netrubuje, v bance je má, pohodlně čeká vypisuje.

Přepadnout ho, to nestojí ani za tu práci, namítlit mu — zadarmo se lupič utráčí.

I falešné skvosty nosí, právě v bance schrání, proto navštívit jej v bytě — marné namáhání.

Proto, kdo chce trochu obstat, v lupičském podniku, musí dneska začít zcela novou politikou.

A tak čteme: Zajali ho, unesli mu děti, musí platit, chce-li je zase živé uvidět.

Ten zas peníze má složit v jistém místě skrytém, slo do nebe pomohou mu jedem, dynamitem.

Novinka to ovšem není! Prakticky tyhle znal v Turcích, v Itálii před mnoha sty lety.

Poupě.

"Jste krásná jako růže květ!"
"Jak narcis bílý něžná jste!"
"O, vteřte, že víchru let květ slabý zlomí začasté?"
"Je v světě plno bouří slych a víchru nedbá poupě, jen přijde, servé květ snáh a listky v dále rozmetá."
"E nás jednoho jen zvolte si, vy krásné poupě nevinné, a bouř když táhne nebesy, pak pevná vás vždy ovine!"
"O, díky! Vím, že si je svět, však rozstěhání tu jen půl, já slabá jsem, jak růže květ, však kdo s vás slábnějí je — kůl!"
F. Louda.

Otázka na silnici.

Automobilista: "Příteli, kam přijedeš po této silnici?"
Pocestný: "Pojedete-li tak šlepně rychle, buď do nemocnice, buď na hřbitov."
Ve vlně.
Host: "... a v tom hradu sdílili Rožmberk z Voka!"
Jiný host: "Neříká se Rožmberk z Voka, nýbrž Vok z Rožmberka!"
Vinník: "Mně se zdá, že v zoologii nejste oba sběhlí!"
Z domácnosti.
Paní, která náhle vkročila do pokoje a zastala tam svojí služebnou, která mlsala: "Ale, žany, to mne překvapilo. Tohle jsem si do Vás nemyslela."
Žany: "Mně také to překvapilo, milostpaní, myslila jsem, že ráčej' jste tu!"

Mesera v advokátě.

Notář: A kdyby vás tedy pánbůh k sobě povolal, vane Vaňoušku, koho byste si přal za poručníka k dětem?
"Svou ženu, pane doktore."
Notář: Ta die zákona nemůže být poručníkem?
"Má žena že nemůže být poručníkem? Abyste tak byl vidět, pane doktore, jak celých dvacet let mne poručníkoval!"

Prodávac losů.

"Kupte si nějaký los, pane..."
Občan: "Zdá se mi, že naděje na výhru jest velmi nepravděpodobná."
Prodávac: "Alešpoň budete moci mluvit o opravdovém štěstí, vyhrávejte něco!"
Kousavý.
Opustěná vdova: "Ach bože, nechci už také dělat žití, když můj mužíček zemřel..."
Znalec poměrů: "Proč byste nechtěla žít? Přejte mu alespoň pod zemí trochu pokoj!"

Matka s hochem a doktorem v Praze.

Matka: Prosim, není to křehčí? Líbíš odpustit, že už neznám dobře český. My šli dlouho v cizině.
Lékař: A kde jste šli?
Matka: V Pizni.

Báseň, která se nezakládá na ničím pravdivém, nestojí za nic.

Ze všech hlupáků nejškodnější jsou ti, kteří jsou našeho mínění.

Státky se kupují, země se berou.

Zápisky o živých se obyčejně tají, až vymarou. Což je tolik darebáků?

Obyčejně pokládáme lidi za nebezpečnější, než jsou.

Hlupáci a rozumní lidé jsou neškodní. Jenom poloblázení a polomudrci jsou nebezpeční.

Rtkají tomu nejlepší leta a nejsou už ani dobrá.

Bostav si z některých novin dějiny beznadějné války a uvidíš mchancie, již nebylo podobná.

Malým mužům jsou velké ženy nebezpečné.

Obyčejně o nás lidé vědí víc než my sami.

Pacient: Prosim, snad smím pít pivo? Já rád pivo a je to pro mne těžkou obětí zřít se ho. Ale když se mně jednou pivo zakáže, tak ho nepiju.
Lékař: Nu a měl jste už pivo někdy sakánsko?
Pacient: Neměl.

Království za koně.

Herec, v díle Richarda III. v Shakespeareově dramatu: "Sem koně! Království za koně."
Jistý prostofeký divák z galerie: "Nemohl by to být osel?"
Herec: "I ano, jen pojďte rychle dolů!"

**A: "Moje žena má vlasy, když je rozpuští, padnou jí až po kolena."
B: "Hm, to nic není, když rozpuští moje žena vlasy, padnou jí na zem!"**

Národ sběratel.

Sbíráme po život celý: na Mattici na kostely, na divadlo, chudou mládež i na záloženskou krádež. Konečně též pro vzor synům seberme své stly k činům!

Marná práce.

On: "Sedm dní jsme, zenuško, svoji a již šestkrát jsme měli k obědu roštěnku. A to, co dnes máme, zdá se být zas něco takového... Proč neuděláš něco jiného?"
Ona: "Ach, vždyť já si dávám vše možnou práci, abych vždycky něco jiného ustrojila, ale at' dělám cokoli, na konec je z toho vždycky zase roštěnka!"

Živá satyra jest v resoluci, kterou obdržel prezident Roosevelt z Texasu za to, že prý uznává, jak dokázal v panamské záležitosti, zásadu státního odboje, jeho předchůdci neuznávanou. Z ironických těch diků z bývalého secessionistického státu nemá asi Roosevelt velkou radost, poněvadž se v nich její celá ta hloupost jeho jedná.

Die různých statistických zpráv vysvitá, že mají všechna velkoměsta Spojených Států nedostatečnou policijní ochranu, však nejhorší z nich má Chicago, kde se sice vyhází ročně veliké peníze na různé daremnosti, ale na policii se přímo zoufale šetří. V tom ohledu jest to přece v New Yorku, Filadelfii, Bostonu, a St. Louisu mnohem lepší, třeba se nemohou ani tato města honositi vzornou správou.

Hédanka.

Dítě, kterému dříve zemřel otec nežli se narodilo, jmenuje se pohrobek; a jak se nazývá ono dítě, jemuž dříve zemřela matka?

Život je plování.

Nejprve se člověk osměluje, pak se pustí hloub do víru a pak — pak se utopí.

**Matka: "Tu máš, Františku, skoč mi k bokyni pro droždí."
Synátor: "Ale, maminko, proč neřídě tatínek, když ti pořád říká, že pro tebe skočí kam budeš chtít?"**

**Sluška: "Milostpaní, je zde nějaký mladý pán a přeje si s vámi mluvit."
Paní: "Je-li to militer, nekni mu, at' jde dále, je-li civil, at' počká, až se osláknou."**

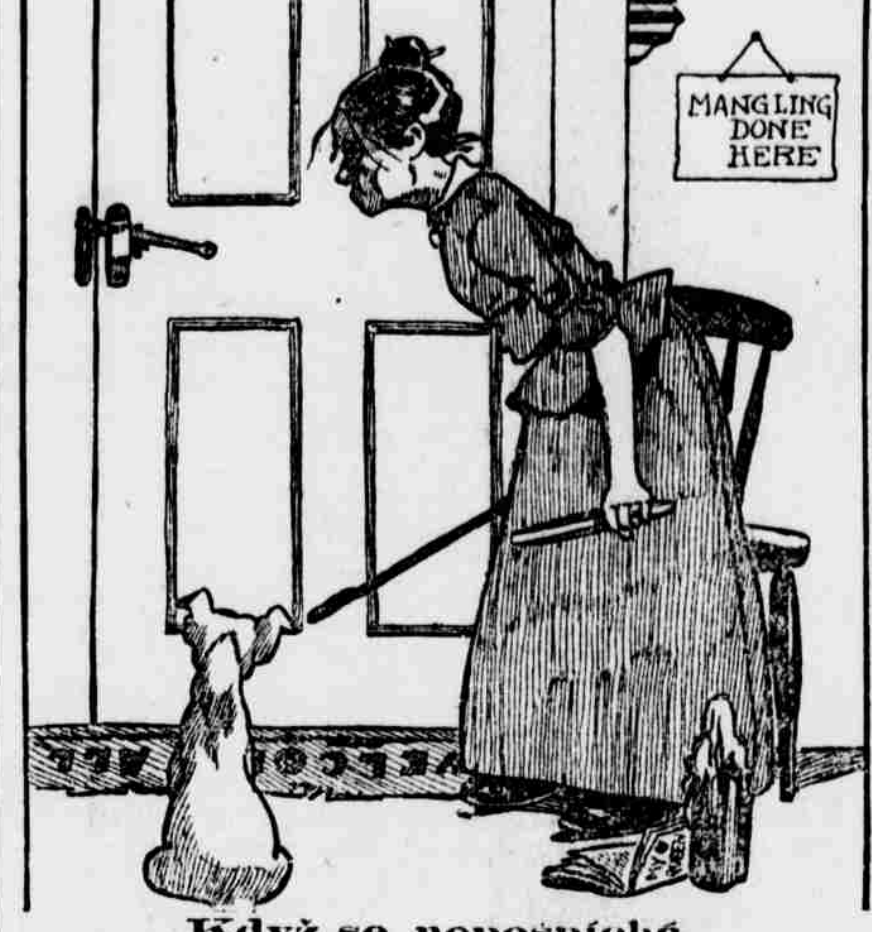
Princezna očekává rytíře, který má přijít na svém vrašku, provázející sluhou. Zdáli pak už jede?

Utláčeny.

Polleajt: "Co pak, malček, nemůžeš trefit domů? Já tě vezmu na stniec."
Pepík (jenž byl doma bit): "To ne já trefim, ale chcete-li mi něco učit k vůli, vezme tam mého fadra."

V pátek po posvícení.

Když se neposvěká.

Jaké krásné housenky!

To bude pochutnání —

pro děti!
Skrytá včelka.

O ženách, pro ženy.

Tak jako v Americe není v žádném zemi na zeměkouli ženské pohľavy vážno, ctěno a respektováno. Ženy mezi sebou měří vlastnosti svých spoliusester měřítkem trochu ostřejším, ale mužové, zvláště rození v této zemi, jsou až na malé výjimky ochotni, když nikoliv všechno ospravedlniti, tedy aspoň mnoho omlouvat, co krásně pohľavy činí. Tento stav můžeme si docela snadno vysvětliti, aniž bychom musili daleko do minulosti kráčet, nebo Američany proto za nějaké neobyčejně vzorné lidi prohlášovati. Respekt, jaký zde byl ženám prokazován a ještě se prokazuje, byl přiveden poměry. Když se země tato osazovala, když tak zvaní pionýři pronikli stále západněji do pustin, jimiž prohnali se pouze Indiáni a bůvolové, našlo se málo žen tak odvábných, aby sdílely s muži ty útrapy a nebezpečnosti. Když do nové založené osady odvážili se několik statečných reprezentantek něžného pohľavy, byl přívod nějaký slaven, jako by tam přišly nějaké panovnice. Takové poměry opakovaly se ještě před několika lety, když zlatá horečka zachvátila Ameriku a na tisíc mužů hnalo se na Alásku. Ženy tam byly v prvních letech vzácnými tvory, zvláště pak ženy takové, které umely dobře vařit a domácnost trochu spravovat. Těm dostávalo se všeobecné obdivu, každý se jim kofil, každý toužil, aby takový klenot mohl nazývat svým. Takovým způsobem staly se Američanky výběračnými, tím způsobem vzniklo rytířské uctívání deer Eviných. Ženě poskytnuta byla zde příležitost k volnému rozvoji. Jaké se jí dostávalo v žádné jiné zemi. Ženy v jiných zemích při vývinu důvěrných svých sil musly odstraňovati staré, pevně zakotvené předsnudy a musly bojovati proti zavislosti silnějšího pohľavy, které nechtělo připustiti, aby manželky, sestry, dcery a matky staly se samostatnými, od něho nezávislými. A dlouho dala přáched pravdě a doznati, že toto volné rozvíjení sil americkým ženám v každém ohledu prospělo. Učinilo z nich důkladně společenské ženy, kdežto jinde byly více jen jejich služebnicemi. Americká žena pomáhá svému muži vydatně ve veřejném životě, v obchode, přispívá k vzdělávání rodiny a jest vzor tomu i dobrou hospodyní, věrnou manželkou, dobrou matkou a nadšenou přítelkyní lidského pokroku. Ovšem nutno doznati, že všechny americké ženy nejsou takovými. Výhodného postavení ženského pohľavy hledí využítkovat si živly, které si toho nezaslouží, živly, které ani nedovedou pochopiti, že svým jednáním v nebezpečí uvádí všechny výhody, kterým se ženy v Americe těší. Toto zneužívání a nadužívání může se státí celému ženskému pokolení ve Spojených Státech osudným. Žena dlužná, řemeslnka, obchodníka zřídka kdy překročí meze slušnosti; pečuje o svojí rodinu, vzdělává sebe a vychovává své děti a nemá času ani příležitosti, aby prováděla nějaké výstřední kousky. Ale za to ženy a dcery boháčů, náležejících k tak zvaným "smart sets", všemožně se přichytí, aby mezi lidem učinily emancipované ženy nenáviděnými. Zlatému teletu se klanějí noviny jak ještě o každém jím posetím, výstřední kousky předávají dlouhé referáty a podkruví jí. Přislušenství ženského oddělení trubeří lidské společnosti stráví při ní dne okrašováním a přestíním svého těla a co jim ještě že dne nebo noci zbývá, to věnují "společnosti" a jíh největší citlivosti jest, aby mohly být veličny co "society leader". Podivně se bedlivěji na úkol těch to dam, aniž bychom se dali zaslepniti posádkovým losem, jenž je obklopuje. Jejich hlavním úkolem je, shromáždit kolem sebe co největší kruhy, kterým se líbí prázná poupa. Všechny schůzky sprátených lidí, které tak pomáhají k zotavení a ku pravému zasloužití života, nemají nic společného s takovými divadelními produkcemi. Vymýšlejí se stále nové lákadla pro společnost nezemřelých a pouze pro senaaci dychtělí. Co ku př. provádí se v moderních amerických lázeňských místech, přesahuje všechny představy člověka se zdravým mozkem. Jednou pořáda se "lunch", na němž účastní se pání a dámy dostávají se v koupacích oblecích; jídla nalézají se na stolech, plouvoucích po vodě; jindy jest to zábava, na kterou všichni hosté dostávají se v kostymu koček; k zamilovánív zábavám trubců společnost počítá se také citování duchů a strašidelné produkce, při nichž divákům lusí kůže po zádech pobíhá.

Do života.

Ve dvoře zapřáhli z rána kočové do žebřinových vozů.

Kočí Beřkovec pohľady koně, vrávoravě oběhl vůz, zastavil se a tupě se díval ko sebe.

"To jste už zas byl v putyce! Když jsou žně a je nejvíce práce, ližete tu kořalku do sebe hned z rána; jindy aspoň počkáte do večera. Ale mordio, zvrhnete-li mandeie, neptejte se," křikl šafář.

"Ma ne, pantáto, jak večera čtvrtku, víc ne. Jen nějak blava se mi točí, bude to polámaný — nedofekl, zamřikal stranýmá očima a šlehl do koně.

Na pole nedojel. Cestou mu bylo nevoľno, stoužil ho polo v bezvědomí do příkopu a volal lékate.

Ten pokrčil rameny a ptal se Beřkovec:

"Přítel, včazený pane, trochu."
"Vidíte, ted' to má, ochrnutí mozku."
Do večera zemřel.

Za několik dní po pohřbu přivla Beřkovec do chalupy Przejovic. Uvítala jí poloměstsky oblečená jejich dcera. Sloužila ve Vídni.

"Jdu kolem a zastavila jsem si podívat na tebe, Andulko, když alyšim, že jsi doma," omlouvala se Beřkovec.

"Vypadáš hezky — no, dobře se ti vede; lehčí životyť ta služba v městě než naše dřina na poli," projevovali Beřkovec své názory.

"Tak si myslím, naše Frantína, jde jí na osmnáctý — kdybys pro ni o nějaké té službě ve Vídni věděla.

Nebožtík tatík, no dobrátoško to bylo, ale na to město vždýcky jenom křel. A já si myslím: už se tu se synem Vincem nějak protluču, at' aspoň holka má lepší životyť a snad si taky časem na starou mámu nějakým krejčovem vzpomene." Poslední slova do země v pláč.

Andula slíbila. Vedle v domě je fezník, služka se jim kol sv. Václava vďá; dopřel jí, aby se u paní přimluvila.

Na podzim jela Frantína s Andulkou do Vídně. V slzách viděla mrtvé doškové střechy, pastviny a stromy, sklánějící se pod tíží podzimního ovoce.

A když přišla do místa své nové služby, rozpakala se znovu, strachem a úzkostí.

Paní mluvilá špatně česky, přivlela dvě malé děti a ukazovala na hromadu zřevněných zástěr a útretek z obchodu a lámanou češtinou snažila se vysvětliti, že Frantína povinnost je, ve dne být chůvě dětem a večer práť a žehlit tyto věci.

Vedle se Frantíně dost bdně. Právě daleko přes půlnoč a často i do chudě večerí šla o hladu spát. Ale bylo tu veselo, mladí hoši z obchodu žertovali s ní, líbila se jim při svém křídě a síle.

Zvykla si tu poznenáhlu a zapoměla na tu tichou a chudou svou dědinu.

Časem chodila po domě mlá, hubeně a hovorně, asi padesátiletá žena kupovate odložené káštvo.

Paní, u které Frantína sloužila, prodávala jí staré šaty po dětech a mužích za pár desetníků. Vetečnice pak prodávala pod rukou různé ozdobné zboží, většinou v zastavárně skoupené.

"Není paní doma?" mluvilá jednou ta žena k Frantíně.

"To je škoda, popřejte člověku aspoň pár krejcarů výdělku. Ale co vy, děvko, snad taky něco koupíte?" a rozvezela kufřík a přidržela lesklé kruhy Frantíně u ucha.

"Slušely by vám. Jste hezká a budete ještě víc; vemte si je."

"Nemám peníze, zlato je drahé," odpírala Frantína.

"Kdybyste chtěla, měla byste. Víte, má drahá," vřídne mluvilá žena, "o kěho materiálu jest slovoženo vojenské okoli arečevodů, pak teprve nebudeme se ničemu diviti. Důstojník, jenž k účemu v armádě se nehodí, za to však má hojně protekce, dostane se ke dvoře a postupuje až ku nejvyššímu hodnostem. Řád za řád řadí se na tato hrdná prsa, čím více jeho páteř se křiví, čím více rychleji jeho charakter, čím více mění se v sluhu."

Š Panovnické přjemnosti. — Při návštěvě carově ve Wiesbadenu cestou od nádraží k zámku stálo číroř padou 6000 mužů vojska s nasazenými bodáky na psáckech. — Dvorní divadlo — než car do něj vesle — bylo několikráte od sklepáno do půdy důkladně prohlédnuto. — Všichni Rusové a Vlachové musli se dostaviti před příjezdem carovým na policii k výslechu. — Hrdinný tenor, který před carem zpíval hlavní partii, musli se na policii legitimovati. Stačilo k podeřzení proti němu to, že je Italian.

O Mikulášu.

Než se tyto řádky dostanou do rukou našich čtenářů a nežli je oni s obvyklou pozorností přečtou, bude už Mikuláš. Dárky budou už leckde aneděny, prouhy metlou ozeleny a Mikuláš ztratil svůj půvab pro velké i malé — ten tak toužený a zase obávaný svatek!

Ko mu Mikuláš nezabloudil, měl aspoň tu útěchu, že nebylo třeba dárek ale nebylo také bití, a že leckde bylo toho bití po čertech více nežli oněch dárků! Tak ku příkladu tady u nás hned. Jedny dětky potřebují si ješ dupnout a pohrozit, a Mikuláš je tu jako na koni a co nosí prezentů a metla nikde žádná!... A druhé dětky — na ty je metla stále po ruce, ani dárek, kromě těch metlou nikde neví děti. Inu, tak přý to musí býtí odjak živa a některý národ je jako ten český ořeč, z něhož svatý Mikuláš to ovocť bře; čím se do toho stromu více pere čím více větví se mu zuráží, tím více ovoce přý potom nese. Je to už tak po divně hospodářství.

On přý ale sám Mikuláš taky vždýcky nepochodí. Leckdy také stane se mu leccos lidského, jakž o tom píše známá lidová píseň:

Mikuláš — ztratil pláť,
Mikuláška sukni,
byli oba smutni...
Ale což, když i ten celý pláť našde zase jeonem ten, kdo ho nepotřebuje, kdežto druhý, který dostal sobva záplatu na svůj chabý oběk, ihned zase o ni býáť oloupen. Leč to je už tak skoro přirozené, podle slova písmo: "Kdo má mnoho, bude mu přidáno — kdo má málo, ještě i to, co má, bude mu odnato!" Ale mně se taková logika líhiti nechce a nechce, protože to mu lidstvo nikterak k duhu při nemůže.

Jsou zase rodiny a dědiny, kde Mikuláš vůbec nechodí, a kde nadělení dárků obstarává pouhá punčocha za oknem. Tady ovšem zase je výhodu máti punčochu pořádnou, aby se do ní hodně veslo, kdežto hoši do svých ponožek toho přilíš mnoho nedostanou. Výhodu má zase tedy zde pohľavy ženské, jakož všecek Mikuláš odjakživa bývá k dámmám galantní. Neboť znal jsem jednu dívku — ta nedala si schválně punčochu za okno, a přece jí Mikuláš punčochu naděllil! Když ne do punčochy, tedy celou punčochu, a notně velkou — že jí měla dost pro celý život; naděllil jí muže — punčochu, a ta punčocha byla by jí snesla modro a nebe — — Inu, kotová punčocha!

To měla ta holka s toho, že rouhač se svatému Mikulášu, nechtějí dáti svojí punčochu přes noc za okno.

Ostatně by se mnohá děvúška pro to neoblíbila — neboť muž, byť i punčocha, je pořáď ještě mutem — o čemž svědčí už jeho šápl v matrice. A mnohá a mnohá možli se vstávají tu známou modlitbúku:

"Pane bože,
děj mně muže —
třebas byl jak paleček,
jen když bude mužíček!"

Ano, tak se modlí ženské — a taková modlitba je jistě ta nejhoršenější, která kdy vyšla ze ženských rtů. Nemí z toho jáně, jako sluuce vidět, jaké my mužíky cení? At' se potom ještě některé opováží mluvit o mužských jako o punčochách — — to ona si fouká, když už takového muže má!

Alé vy, panenky a vdovičky — vám gratuluji, jestliže každé už Mikuláš takové nadělení uchystal!

Snižené jízdné na Vánoce a Nový Rok.

Dráha Nickel Plate prodáváti bude jízdné listky 24. 25. a 31. prosince 1903 a 1. ledna 1904 za cenu jednu a jednu třetinu za obě cesty, na vzdálenost 150 mil, kteréž platiť budou pro návrat až do dne 4. ledna 1904. Jidla pro jednotlivé osoby předkládána jsou v jídelních vozech a sice za ceny od 35c do \$1.00. Vždy to nejlevnější jízdné jest na dráze Nickel Plate. Chicagská úřadovna ku prodejí listků nalézá se v číle 111 Adams ulice a v Auditorium Annex. Nádraží na La Salle a Van Buren ulic, při okružní vyřizněné dráze. Telefon Central 2057.